

Josip Korban:

Kralja sta razveselila

Markec klečj poleg nje in jo boža po vročem, shuššanem obličju.

»Nič nisem hud,« pravi in skriva obraz, da bi ne ugledala solz v njegovih očeh.

»V jami bo tisti Dunaj,« je zajavkala mati-ciganka. »Majka božja bistriška se nas usmili!«

»Ne govorite tako brezsrčno!« se je razjezil Markec, Raje pošljite po zdravnika!«

»Po zdravnika? Milj bože, kje imam denar zanj in za zdravila? Pa kaj bo po-

»Pri tej priči pojdem. Ne boj se Matilda! Boš videla, da bo pomagal zdravnik. Saj zato imamo zdravnike, da nam vračajo ljubo zdravje, kadar ga izgubimo. Na svidenje, Matilda!« . . . . .

Debelo je pogledal domači zdraviliški zdravnik, ko je Markec stopil predenj in ga prosil, da bi šel pogledat k »ubogi ciganski siroti.« Nekaj časa se je

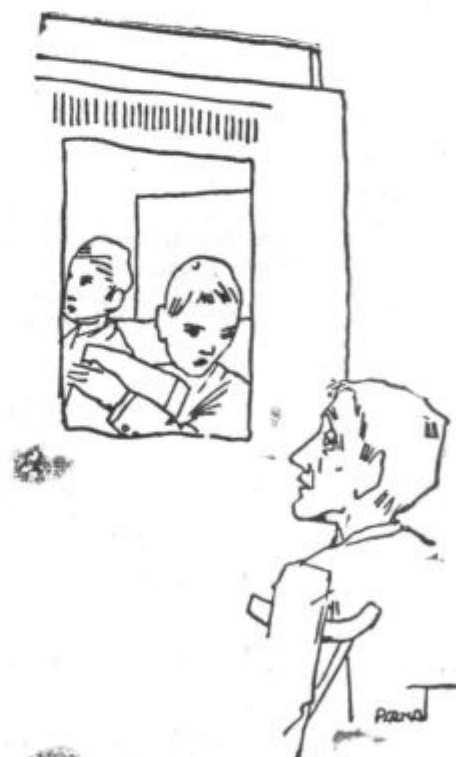
tnagal lječnik, saj sam veš, da je sova preletela Matildo, ubožico!«

»Neumnost! Pojdem pa jaz po doktorja!« je poskočil Markec na noge.

»Kdo ga bo pa plačal, golobček moj?«

»To bo moja skrb! Saj imam službo v zdravilišču.«

»Ah res, Markec?« je tiho vprašala. Brezmejna hvaležnost in vdanost sta ji sijala iz oči.

izgovarjal, koliko dela ima z domačimi bolniki in da tudi sam ni pri najboljšem zdravju, ker pa fant ni jenjal prositi, je pa končno vendar le pospravil nekaj miravil in zdravniškega orodja v us-

njato torbico in jo ubral s »sitnežem« preko pašnika proti ciganskemu naselju. Ta gospod je bil na glasu kot velika dobričina in človekoljub in bi bil gotovo ustregel tudi brez velikih prošenj. Branil se je samo na videz, ker ga je zanimala Markčeva velika gorečnost in vnema, s katero se je zavzel za ubogo cigansko deklico. Tako razveseljivega slučaja še ni bil doživel doslej.

»Boste videli, gospod doktor,« mu za trjuje Markec, »da vam ta pot ne bo zastoj. Seveda, to je že res, da cigani ne bodo mogli plačati. Siromaki so.«

»Kdo pa bo potem poravnal moj račun?« vpraša zdravnik resno, srce mu pa poskakuje od pritajene radosti.

»Jaz, gospod doktor.«

»Pa imaš denar? Moj račun ne bo majhen.«

»Zaslужil bom.«

»Kako? Kje?«

»Sedaj delam v zdraviliški kuhinji. Prosil sem pa že gospoda ravnatelja in mi je že obljubil, da se bom lahko pozneje učil za natakarja — ako bo zadovoljen z mojim delom.«

»Tako? No, potem se pa ne bojim za svoj zaslužek. Kadar postaneš natakar, boš z lahkoto odslužil. Pivo, ki mi ga boš nosil, bo moralo biti vedno sveže in mrzlo. Kadar si bom vtaknil cigareto v usta, boš moral takoj priskočiti s prižgano bakljo, da se mi bo pokadilo pod nosom.

Boš?«

»Bom. Vse bom tako napravil, kakor mi boste ukazali.«

»Lepo! Škoda, da že nisi natakar!«

»Ali bo še kdaj zdrava?« je boječe vprašal Markec, ko sta se vračala z Dobrave.

Zdravnik je skomignil z rameni.

»Veš, fantiček, pljučnica je samosvoja, huda bolezen.

Čez nekaj dni bom povedal.«

»Prelepo vas prosim, dajte ji dobrih zdravil! Saj bom vse plačal.«

»Storil bom, kar je v moji moči.« . . .

»Ta vaš novi kuhinjski muc je pa prav čeden dečko,« je pri večerji pohvalil zdravnik Markeca. »Če vas bo prosil za krožnik juhe, ki bi jo nesej svoji bolni prijateljci, mu nikar ne odrecite. Pa jo zapišite na moj račun.«

»Vse v redu,« se je zasmejal ravnatelj zdravilišča. »Sva že govorila o tem in mi je povedal vso zgodbo. Tudi meni je fant zelo všeč. Vi pa glejte po svoji strani, gospod doktor, da boste zmagali vi, ne pa tista hudobna sova, ki je nesrečno deklico preletela.« . . . .

— 10 —

V četrtek zvečer, ko so v zdravilišču zableščale prve električne žarnice, je pred garažo zaropotal Rokov avtomobil. Omamljen od velike sreče, da se bo prvič peljal s tako krasno in urno kočijo, sedi Markec na mehko blazinjenem sedežu in drži na kolenih skrbno zaviti zaklad — invalidove, kralju namenjene citre.

Dolgo je bil premišljeval, da li bi naj vzal s sabo tudi telovadni krog. Po vsestranskem premišljevanju je pa sklenil, da ne bo nastopil s svojimi tovariši — naraščajniki, ker bi ta nastop utegnil prekrižati ves tako skrbno sestavljeni načrt. Gotovo bi ga vaditelj v mestu ne izpustil izpred oči. Niti koraka bi nemara ne smel nikamor sam napraviti po svoji lastni volji. Kakor nekaj kes in strah ga je zgrabilo v prsih. Proti društvenim predpisom in redu se boš pregrešil. Še včeraj mu je ostro zabičeval vaditelj:

»Da se ne boš kje izgubil v mestu! Pred vojašnico v Rožni ulici bo točno opokudne naše zbirališče.«

Zelo nerad je privolil, da se bo z Rokom vozil, ne pa s skupnim tovornim avtomobilom. Kakor da je možiček kaj slutil o njegovih nameranih posebnih potih. Kako bo robantil, kako mu bodo švigale strele jeze z oči, ko bodo vsi prihajali, Markeca, najboljšega telovadca pa ne bo! Človeku bi se kar smilil, skrbni, vestni funkcionar, ko bi ne šlo za tako veliko in lepo stvar. Sedaj ni več poti nazaj. In če bi ga tudi izključili iz društva — Markec bo ostal zvest Lovrencu dani besedi.

Šofer Rok sede h krmilu, pa takoj zopet odskoči in odpre hladilnik. Avtomobilski škrt mu nagaja. Nekaj ni v redu. Ta čas pa Lovrenc še enkrat pomoli desnico Markecu skozi odprto okence in mu šepne na uho:

(Dalje pripodajite).

Vravec z belim repom

Majhen vravec je gledal skozi ozko špranjo na vrt nebeškega očeta. Pod jablano so se igrali svetlolasi angelci.

Nenadoma ga predrami glas:

»Ek, kaj pa ti počneš tu?«

Vravec se zdrzne in zagleda strička Boga.

»Kaj počneš tu?« ga znova vpraša gospod.

»Gledam.«

»Kaj gledaš?«

»Gledam tvoje angelce na rajškem vrtu, striček Bog. Strašno bi se rad igral z njimi. Dej, pusti me noter!«

»Ni mogoče!« odvrne Bog. »Kje, za božjo voljo, je še kdo slišal in videl, da bi vrab prišel v rajške vrtove?«

»Pa jaz sem majhen vravec. Nič hudega nočem delati. Dej, pusti me, striček Bog!«

»Nemogoče! Kaj bi počel, črni vravec, med belimi angelci?«

»Nabiral jim bom robid in borovnic, in jim jih pokladal v usta, da si rok ne zamažejo. Veš, striček Bog, jaz tudi nisem povsem črn. Repek imam bel.«

Striček Bog pogleda njegov repek.

»Čudna stvar to! Odkod pa imaš ta beli repič?«

»Povedal ti bom, striček Bog, samo nikar se ne jezi na malega angelca!«

»Na katerega angelca?«

»Na tvojega, na najmanjšega. Nekoč je splezal, glej, tamle na vrh rajške ograje. Opazi ga vravec, vrže na skrivaj kamen, in naravnost v njegovo perot. Angelc, bum! — dol. Miko je zajokal. Nikakor se ni mogel prikobacati nazaj na rajski vrt. Splezal sem na ograjo, spustil rep in dejal: »Primi se za rep! Ponesem te na rob ograje in spustim na rajski vrt.« Ko sem ga tako prenesel, se mi je zahvalil: »Bog ti daj zdravja! Zato, ker si mi storil to dobroto, naj ti pobeli rep! Da bi se razlikoval od hudobnih vravcev.« — Odsihmal nosim bel repek — — Pusti me, striček Bog, pusti me noter.

Gospod se nasmeje in pravi:

»Vidim, da nisi tak kot drugi vrabci, a vrab si vendarle. Če postaneš ves bel, pa te spustim noter.«

»Kako naj postanem ves bel?«

»Kadar storiš kakšno veliko dobro delo na zemlji.«

»Kakšno dobro delo?«

»Sam moraš vedeti, kakšno. Zdaj te

spustim na zemljo in gledal bom, kaj boš počel.»

Gospod je spustil zlato lestvico od neba do zemlje. In lestvica je privedla vraga naravnost k slavnemu mojstru,

ki je znal delati najlepše igrače. Mojster je delal vso noč in zdaj je dremal na stolu sredi med igračami.

Vravec se prismuka do majhnega Arabčeka, ki je kazal jezik in z roko kazal na zaprto škatljo. Vravec jo odpre. Notri je bil njuhalni tobak najostrejše vrste. Nekaj ga zašegeče v nosu in kihne: »Ap — či, hi!»

Mojster odpre oči, zagleda vraga in vzkligne:

»Bože moj, odkod se je pa vzel ta rogati nagajivec med mojimi igračami? Odkod si se prikradel, nepata prikazen?«

Vravec odpre usta, da bi odgovoril, a zopet kihne. Mojster se zasmije in pravi:

»Ej, prekrasno igračko napravim. Ta nepovabljeni gost me je spomnil nanjo. Izrezljal bom vraga z belim repom, — ki bo kihal in govoril: »Na zdravje!«

Kar je dejal, je tudi storil. Ves dan in vso noč je delal mojster. Drugega jutra je igračko izdelal: majhen rogat vravec z belim repkom. Mojster navije vijak na vragcu in vravec jame kimati z glavo in govoriti po človeško: »Na zdravje!«

Mojster ves zadovoljen vzkligne:

»To ti je igračka! Ah, kje si neki zdaj, živi vravec, da vidiš, kakšnega prijateljska sem ti napravil?«

Vravec pa je bil tedaj skrit v cevi za pečjo in gledal je skozi razpoko čudno igračko. Mojster jo postavi na visoko mizico in se začne veseliti prav po otroško.

A utrujen zapre oči in zadrema.

Vravec se prikrade iz cevi za pečjo, pride do igračke in pravi: »Igračka mi mi je presneto podobna. Naj nosi še mojo dušo!«

Ta hip se spremeni v drobno iver in skriva v igračko. Tam pa naleti na mojstrovo srce:

»Ej vravec, kdo te je pa vabil sem?«

»Kdo si pa ti, ki me sprašuješ?«

»Delec srca mojstra sem, ki je izrezljal to igračko. Brez mene bi bila mrtva. In niti enega otroka oko si je ne bi pozelelo. Jaz privlačim otroke in jaz povzročam, da jim radostno zatrepče srce.«

»A tako je to?« To pomeni, da ti ljubiš otroke, zato jim nosiš veselje. Jaz imam tudi rad otroke. Prosim te, ne preganaj me od tod! Tudi jaz bi rad otroke, da bi se poigral z njimi

»Dobro.« se omehča srce, »ostani pri meni. Otroci pridejo čez nekaj časa samj k nam.«

Zunaj se začuje ropot avtomobila. Mojster se prebudi.

Vstopi bogato obtečen gospod. Za roke vodi dve deklici.

»Pokaži nam najnovejšo in najčudovitejšo mojstrovino!« mu velj bogatin.

Mojster navije vrageca. Vragec vzdigne glavo, zazeha, zakliha in pozdravi: »Na zdravje, na zdravje!«

»Očka, kupi nama ga, kupi nama ga!« — zaprosi manje dekletce.

»Čakaj da ga sama navijem!« pravi večje in začne vrteti ključ, s katerim se navije pero. A navijala ga je tako surovo, da pero žalostno zaškriplje.

Tedaj živi vragec, ki je poslušal razgovor, skrit v igrački, zašepeče mojstrovemu srcu:

»To dekletce ne zasluži igračke. Prvi dan jo zlomi! Reci to mojstru!

»Reklo mu bom.«

Igračka tiho zastoče, in to je samo mojster razumel.

»Koliko stane vragec?« vpraša bogatec.

»Ne prodam ga še, gospod! Prvi mi je. Nisem se ga še dosti naveselil.«

Bogati gospod odide nezadovoljen.

Za njim pride lepa, mlada gospa. Za roko vodi majhno deklico.

Pokažejo ji vrageca. Dekletce začne od veselja poskakovati in prositi:

»Kupi mi ga, mamica! Da bom samo jaz imela takega čudnega vrageca. Ne enemu otroku ga ne pokažem! Samo zase ga bom imela.«

Živi vragec spet nekaj šepne mojstrovemu srcu. Igračka tudi zdaj spusti tih, tanek vzdihljaj, ki ga je razumel samo mojster.

»Koliko stane ta vragec?« vpraša lepa gospa.

»N e prodam ga še, gospa. Prvi mi je. Ko izdelam drugega, ga prodam.«

Lepotica je odšla nezadovoljna.

Pod noč je prišla mojstrova služkinja. Za njo je priskakljaj svetelolas deček. Opazil je čudno igračko, in se stisnil k svoji materi:

»Oh, mamica, ah vidiš, kako lep je vragec z belim repkom.«

Mojster navije pero in vragec začne kihati in kričati: »Na zdravje, na zdravje!«

Deček ves blažen od veselja, stisne roko matere in ji hitro zašepeče:

»Ah, ko bi imel tegale vrageca! — pa bi zbral vse svoje tovariše, pa da jim zakliha; pa izpregovori — — — Joj, kako bi bilo to lepo!«

»Molči!« pravi mati. »Nimamo denarja za tako drago igračko.«

Med tem je živi vragec tiho zašepetal mojstrovemu srcu:

»Reci mojstru, naj podari igračko temu otroku. Od srca se je bo veselil in obradoval bo še toliko drugih otrok, ki nikoli niso imeli igrače v rokah.«

»Velja, reklo mu bom,« je odgovorilo srce in še isti hip se začuje tanek, radosten glasek.

Mojster vstane, vzame vrageca in ga podari siromašnemu dečku. »Vzemi si ga!« mu pravi, »tvoj je!«

Vso noč se mati in sinek nista spravila spat. Čudni vragec je sedel na polomljeni mizi in neprenehoma kihal in pozdravljaj: »Na zdravje, na zdravje!«

D drugega dne, deček zbere svoje prijatelje in vsi so bili srečni kot da bi bili v devetih nebesih.

Ponoči, ko sta mati in sin že spala, je v borno kočo priplaval belokrilni angel, prijel živega vrageca za roko in ga odvedel na rajski vrt. Ustavila sta se pred srebrnim studencem.

»Poglej se v studenec!« mu reče angel.

Vragec se pogleda. Bil je že ves bel.

Ves dan se je beli vragec igral s svetimi angleci na rajске vrtu. Zvečer naleti nanj striček Bog in vragec mu pravi:

»Lepo je, striček Bog, na rajskem vrtu. A meni s zdj lepše pri siročih«

doli na zemlji, pri dobrem srcu največjega mojstra na svetu.«

»Naj ti bo, kakor želiš!« reče Gospod in dobrohotno potrepnje belega vragca po ramenu. Idi in nosi jo zemlji vesele onim, ki ga nimajo!»

Tedaj vragcu mahoma odpadejo ro-

goví in beli repek in angelske peroti mu poženejo iz ramen.

Novi anđelc je poletel v borno kočo, ogrel z nebeško svetlobo mračno sobico in ostal tam, da bi živel skupaj z dobrim mojstrovim srcem in čudno igračko.

Ran Bosilek;

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matie! Zelo navdušen sem za Tvoj natečaj. Na žalost smo tik pred zaključkom šolskega leta in tako nimam dosti časa za zabavo. Zato bo moje pismo tudi bolj kratko. Sinoči se mi vsej naglici odpotoval na Mars. Vozil sem se z motornim kolesom znamke »Fantazija« po Rimski cesti, ki je vsa asfaltirana. Poprečno sem vozil 580 km na uro. Na Marsu sem zajtrkoval ribe, zakaj Marsovci se bavijo izključno z ribolovom in ne poznajo druge hrane. V žepu sem imel še košček čokolade, ki sem jo dobil na rojstni dan. Podaril sem ga natakarkarju, ki mi je stregel. A siromaku je postalo takoj na vso moč slabo, ker ni vaje jesti čokolade. Na Marsu sem si tudi ogledal veliki reflektor, s katerim skušajo Marsovci dajati nam zemljanom znake. Doslej se taki poizkusi še niso posrečili, vendar pa so Marsovci prepričani, da bodo kmalu premagali vse ovire in stopili z nami v tesne stike. Ko se je zmrčilo, sem se spet po Rimski cesti vrnil na našo zemljo. Motorno kolo je brezhibno delovalo in kakor hitro bom imel malo maturo za seboj se bom spet odpravil na Mars. Dotlej si bom tudi nabavil prikolico in potem se lahko pelješ z menoj. Srčno Te pozdravlja Tvoj zvesti bralec

*Ivan Gerbec, IV. razr. gimn.
v Mariboru-Pobrežje*

Dragi stric Matie! Tudi jaz sem se Ti oglasila. Pa prosim oprostí če Ti povem, da sem jaz Marica ne Bredica. Ti si namreč napisal v listu »Ljuba Bredica!« Veš ravno sem bila pri gospodu zobozdravniku, naročil mi je, naj Ti rečem, da imaš v ušesu revmatizem, ker nisi slišal gospodične, ko Ti je razlagala o meni, da sem jaz Marica. Lepo Te pozdravlja Tvoja

Marica Rode, učenka 4. b razr. v Celju.

Ljuba Marica! Tvoje pisemce me je zelo razveselilo; vendar sem pričakoval, da se odzoveš novemu natečaju. Saj Te menda ne bi bilo kar konec. Če bi napisala malo daljše pisemce. In prepričan sem, da si gotovo že kdaj potovala na zvezde. Svojemu zobozdravniku pa povej, da se je zmotil. Nimam revmatizma v ušesih, le naglušen sem, ker sem že tako star, in on kot zdravnik bi moral vendar vedeti, da so vsi stari ljudje malo naglušni? Srčno te pozdravlja Tvoj

stric Matie.

Dragi stric Matie! Najsrčneje se Ti zahvalim za poslano knjigo; obenem Ti tudi pišem o mojem potovanju na luno. Pripravil sem si balon in vse potrebno za polet na Luno. Ko je bilo vse urejeno sem se vsedel vanj in odletel. Balon me je nesel visoko nad Zemljo in kmalu sem zagledal okrog sebe ogromna nebeška telesa. Med temi sem opazil tudi Luno po njenih značilnostih in bližal sem si ji vedno bolj; kmalu sem na njej pristal.

Ko sem stopil na lunina tla sem bil razočaran, kajti ničesar zanimivega nisem opazil na njej. Po dolgi hoji in opazovanju, sem zagledal velika mesta. Ker me je zanimalo sem se odločil, da si ga ogledam. Kmalu sem prispel v mesto in ga ogledoval. Pri ogledovanju sem opazil tudi čudna bitja. Na njihovo čudno zunanost sem se ustrašil in kmalu uganil, da so ljudožrci. Takoj sem se odločil za beg in sem res tudi zbežal. Pri begu sem začul, da me nekdo tiho kliče na pomoč. Ozrl sem se in videl tebe dragi stric. Bil si uklenjen, in stražila sta Te dva lunina stražarja. Tedaj sem se opogumil in te hotel rešiti. V žepu sem imel slučajno pipec in tako sem klatil z njim okoli sebe da bi Te oprostil neljubih sovražnikov. Kmalu sta se umaknila in midva sva se takoi

odpravila v balon. Ko sva odjadrala z Lune je balon počil. Začela sva padati in dalje ne vem kako se je z nama godilo; le toliko vem, da sem padel v snu iz postelje. Srčno Te pozdravlja Ivan Volk, dijak III. c. drž. real. gimn. v Celju.

Dragi Ivan! Mendla bo res tako, kakor praviš. In najbrž sem se na tistem potovanju tako hudo prehladil, da me zdaj že deset let muči revmatizem! Od tistih dob nisem bil več v vsemirju. Rajši ostanem doma in sedim za pečko — potovanja na zvezde pa prepuščam vam mladim! Lepo Te pozdravlja Tvoj stric Matic.

Dragi stric Matic! Nekega dne sem gledal skozi okno, in videl sem, kako je veter nesel zelen list s seboj. List je letel višje in višje... Tedaj sem pomislil, kako lepo bi bilo, če bi tudi mene nesel veter višje in višje, tako, da bi priletel na solnce. Zamislil sem se tako živo v to, da sem res začel leteti z listom vred proti solncu. Kmalu smo dospeli na cilj — toda čakalo me je razočaranje! Na solncu je bilo tako vroče in nikjer svežega, gorskega zraka! O kako milo se mi je stožilo po prekrasnem Bohinju in po prelepem Mozirju, kjer je toliko lepih zelenih gozdov in mnogo tekočih voda... Tisti mah me je poklicala sestra in tedaj sem se šele zavedel, da slonim ob oknu in da sem le v mislih odletel na solnce. Resnično sem bil vesel, da sem se znašel spet v beli Ljubljani.

Oleg Vrtačnik, uč. IV. razr. na Vrtači v Ljubljani

Pravljica o zlati ribici. Oče je imel sina, ki mu je bilo Zdravko ime. Bil je priden deček in je že hodil v šolo. Neko jutro pokliče oče Zdravka in mu reče: »Vstani in pojdi v šolo!« Zdravko hitro vstane, se umije in obleče in odide v šolo. Spotoma je zagledal, da je potok močno narasel. Iz vode se prikaže zlata ribica in mu reče: »Ali ne bi hotel postati sin povodnega moža?« Zdravko je bil kar navdušen za to. Sedel je zlati ribici na hrbet, ki je z njim odplavala v globočino. Pred steklenim gradom se je zlata ribica ustavila. V gradu je sedel velik povodni mož. Ko zagleda zlato ribico in Zdravka, se je močno razveselil. Objel je dečka in ga poljubil: »Odslej boš

moj sin in dobro se ti bo godilo v vodi!« In res je ostal Zdravko pri povodnem možu a na zemlji so vsi ljudje pravili, da je Zdravko utonil.

Končan G., uč. III.a razr. na Grabnu v Ljubljani

Dragi stric Matic! Tudi jaz se odzovem Tvojemu novemu natečaju in Ti bom opisal svoje potovanje na zvezdo Mars. Nekega dne, dve leti je že od tistih dob, sem sedel v letalo, ki je veselo zabrnelo in nas poneslo v neskončno vsemirje. Više in više smo se dvigali. Časih se je letalo malo nagnilo, a kaj za to! Saj sem vedel, da romamo na zvezdo. Dolgi so bili dnevi, dolgi so bili meseci. Skoraj sem že obupal, da bom kdaj prišel na cilj, ko mi je rekel pilot: »Pozor, bližamo se zvezdi!« In res! Pod seboj sem zagledal neskončno ravan. Tu smo pristali. Ko sem zlezal iz letala, sem videl, da ni vsa pokrajina ravna, temveč, da ima tudi dosti hribovja. Tu in tam je stala koliba, v kateri so prebivali Marsovci. Podobni so bili rjavim medvedom. Gledali so nas tako grdo, da sem mislil, da nas bodo kar žive pojedli. Kmalu pa so stekli v kolibe. »Nevarnost nam preti,« sem šepnil pilotu, ki je stal zraven mene. A pilot me je poučil: »Marsovci so šli v kolibe po škaltice, v katerih hranijo vročinske žarke, s katerimi nas lahko takoj ubijejo!« Pilot me je hitro zagrabil in me odnesel v letalo. Še preden so se Marsovci vrnili iz svojih kolib smo se mi že dvignili v sinje višave. To so Marsovci debelo gledali, ko nas niso nikjer več videli!

Oblak Mihael, uč. II. razr. višje nar. šole v Škalah pri Velenju

Listnica uredništva

Dušan Piliš, uč. v Dobu pri Domžalah: Dragi Dušan! Kaj je z obljubljenimi Johnniyevimi slikami? Doslej je še nisem dobil. Vesel bom tudi, če mi napišeš kaj o psički Dolly in njenih mladičih. Ali se kaj igraš z njimi? Z zanimanjem pričakujem Tvojega odgovora in Te srčno pozdravljam Tvoj

stric Matic

Pozor Jutrovčiki! Svoj natečaj zaključimo konec junija. Spisi morajo biti napisani s črnilom, kratki in jedrnat. Odgovori, ki niso lično spisani, nimajo pravice do nagrade.

Fr. Fr. dijak: Pesem »Na novo počei zrela za tisk. Pošlji kaj drugega!

Miro Jugoljub, dijak v Lj.: Tvoj spis je dosti predolg. Odgovori na razpisani natečaj morajo biti kratki! Pošlji nov spis!

Dušan Mauer, dijak: Tvoja pesem je zelo lepa in je bila stricu Maticu resnično všeč. Na žalost je zaradi »razmer« — saj razumeš? — ne smemo objaviti! Morda se udeležiš razpisane natečaja?

Mihelčič Miloš, dijak: Tvoja pesem je na žalost predolga! Zavzela bi preveč prostora. Oglasi se še kaj!

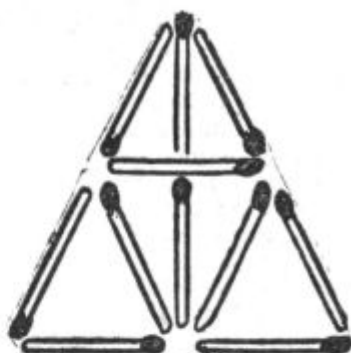
Miškulin Mikuš: Dragi Mikuš! Strah me je, da se ne bi zameril policiji, če objavim Tvojo pesmico. Preberi razpis novega natečaja, ki smo ga razpisali dne 10. t. m., in pošlji svoj odgovor. Lepo Te pozdravlja

stric Matic

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili: Peršič Vekoslav, dijak v Ljubljani, Tancer Franci, dijak II. a razr. drž. real. gimn. v Mariboru, Nina Mikuš v Idriji, Žagar Ciril, dijak v Ptuj, Koračin Pavel, dijak I. b razr. real. gimn. v Ptuj, Milena Lendovšek, dijakinja I. gimn. v Ljubljani.

Koliko trikotnikov?

Vzemi 11 ogorelih vžigalic in jih razloži tako, kakor kaže naša slika. Na to povabi tovariše, naj izračunajo, iz kolikih trikotnikov sestoji. Na uho ti povem, da jih je 13; toda prepričan sem, da bo prišel le malokateri do tega števila. Pa še sam poizkusil!

Manko G. 1

Mlada gorica

Zeleni gorica zopet mlada, kakor rosa so ji nežna lica, sramežljiva vsa je brajda v bregu, plaha, kot je mlada golobica.

Nežno veter boža vitke trte, o pomladi gorki ji šepče, takrat v rosi lice zalo, nežno v sončnih svetlih žarkih zaleskeče.

Skrbno dobri Bog jo čuva z neba, mrzle slane, toče jo varuje, dan na dan ob tihih jutrih poln naročaj biserov nasuja.

Rešitev uganke

ost—riž: ostriz.

Rešitev križank

Vodoravno. 3 so, 4 noč, 5 Fala, 6 Ptuj, 7 ona, 8 ah, 9 Jugoslavija, 16 ar, 17 Vič, 18 amen, 19 trot, 20 roj, 21 sv.

Navpično. 1 Jugoslavija, 2 toča, 3 sol, 4 na, 10 to, 11 Una, 12 jaha, 13 Sava, 14 Rim, 15 ša, 19 Trst, 22 rov, 23 ož.